

Gremo v Zahodno Avstralijo

“Ko omeni nekdo v pogovoru Zahodno Avstralijo, se le ta kmalu konèa s pripombo, da je to velika in bogata de•ela, brez velikih ali znaèilnih lepot, ker je po veèini pušèava. To je bilo tudi moje mnenje, dokler ni naš sin šel v Perth in si tam ustanovil dom in dru•ino, “piše Ivan Trebše.

Že prviè, ko sva ga z •eno obiskala, je bilo veliko in veselo preseneèenje, ko nama je zaèel kazati lepote te nove de•ele. Zadnje èase pa nam odkriva vedno kaj novega in še nam obljublja za v bodoèe, samo, èe ga obišeemo bolj pogosto. Tukaj ne morem vsega opisati, ker bi lahko napisal knjigo, upam pa, da vam bom uspel vsaj na kratko prikazati nekaj teh lepot.

Najprej vam •elim prikazati Esperance, ki so ga Francozi odkrili. Dolga cesta se vije proti JV skozi velike kmetije polj, •ita in gozdove Karrya (to je zelo trd les). Vas ali bolje reèeno trg ni niè posebnega, razen, da pride na obalo Sea Lion in se tam igra nekaj ur. Seveda se takoj naberejo turisti in ga prièenejo hraniti. Narava je v polnem zamahu. Zunaj proti odprtem morju pa smo se sreèali s prekrasnimi pešèenimi pla•ami, belimi kot sneg. Èloveka (turista), pa nikjer ne vidiš. Na levi strani je strmo in nevarno skalovje. Nikjer nismo opazili, da ne smemo hoditi, zato smo se odloèili in se napotili na vrh (okrog 1Km). Odkrili smo nekaj neverjetnega: •ivo skalo do morja, visoko okoli 250 m in brez ograje. Èlovek rajši ne pomisli, kaj bi se zgodilo, èe bi padel v morje, kjer visoki valovi udarjajo in brusijo to skalo. Od tega mesta pa vse do Antarktike je samo morje, tako, da se èlovek poèuti, kot, da je na koncu sveta. Te•ko je opisati nenavadne obèutke in do•ivljanja, ko se zazreš v daljave morja in poslušáš valovanje in buèanje vode. Ta kraj mi bo vedno ostal v spominu.

Iz Esperance nas je pot vodila do Albany, kjer smo se ustavili in ogledali to lepo mesto na grièu. Nadaljevali smo skozi Walpole, kjer so drevesa od Karrya in Yara tako debela, da lahko skrijejo mali avto znotraj, višina dreves pa je okoli 70m. Zveèer smo prispeli v Margareth River. V tem okolišu je odlièna klima, zato pridelajo precej kvalitetnega vina in sira, poleg tega pa tudi veliko razliènega sadja in zelenjave. Zjutraj smo obiskali vinarne in tovarno sira.

Še isti dan smo se odpeljali v Perth, ki pa ga ne bom posebno opisoval. Priporoèil pa bi vam, èe kdajkoli obišete to mesto, da si ne pozabite ogledati Kings Park (podnevi in zveèer) in se odpeljete z ladjo v Freemantle in potem na Rotnest Island.

Drugiè pa smo v oktobru napravili veliko turo na sever. Cesta nas je vodila prvih 300 Km skozi sama •itna polja, ravno v èasu zorenja. Bilo je prav lepo videti samo klasje povsod. Nato pa se je prièela pušèava, ki je ravno tedaj za•ivela v pomladi, v morju raznobarnih cvetic.

Ustavili smo se v Geraldtonu in si malo ogledali to prijazno mestece in lepo katoliško cerkev, ki se vidi vse naokoli. Zveèer smo prispeli na naš prvi cilj Kalbary. Zjutraj, po dolgem poèitku, smo se odpravili v Kalbary National Park, skozi katerega se zvija kot kaèa med skalovjem Murchison River. Opazovali smo jo z višine 200m. Mo•no pa je iti tudi z malo ladjo, ki gre skozi te prepade ali fiorde (izgleda tako kot fiordi), tako, da vidijo ljudje vse to skalovje. To je zelo lep kraj.

Zahodna Avstralija je zelo znana po cveticah. Tako smo izkoristili priliko in si ogledali park, ki je kot botanièni vrt z vsemi zahodnoavstralskimi cveticami in grmièevjem. Zelo zanimivo za nekoga, ki ga zanima botanika.

V bli•ini oceana je pušèavska planjava Pinnacles.

Naš naslednji cilj je bil Denham. Tod je cesta ravna, pušèava nima veè toliko cvetic, avtomobili so zelo redki, bencinska èrpalka je na 200 Km in kakšna hiša.

Denham je lepo središèe. Od tu si gredo turisti v Monkey Mia ogledat pet delfinov, ki pridejo vsako jutro, brez izjeme, na obalo po hrano. Tukaj izberejo nekaj turistov, ponavadi otrok, 10-15 let starih, da hranijo delfine in se seveda z njimi tudi igrajo. To je posebno veselje za otroke in velika zanimivost za odrasle. Ko so delfini nahranjeni, se vrnejo nazaj na morje. Tako smo se tudi mi odpeljali s èolnom, da smo si ogledali, kako gojijo perle iz školjk in jih prodajajo po celem svetu. Predstavili so nam postopek gojenja školjk. Èe koga zanima in, èe ste v bližini teh krajev ali pa tudi Brooma, kjer je glavno gojišèe, bo zelo preseneèen in bo odšel z bogatim znanjem, predvsem pa spoznanjem, kaj je narava sposobna napraviti s èloveško pomoèjo.

Blizu Denhama se nahaja Sharks Bay. Zelo lep zaliv, kamor smo šli popoldne. Z vrha je zopet krasen razgled. Cesta do tam pa je zelo slaba in napisi stalno opozarjajo o tem – 4 wheel drive only. Sharks Bay je znan, kot vam èe ime pove, da se zbirajo tam morski psi. Tokrat jih na èalost nismo videli.

Coral Bay je bil naš zadnji cilj. Cesta je bila èisto ravna in prazna do Carnarona, kjer smo se odpoèili poleg najdaljšega pomola (Pier) v Avstraliji. Po tem pomolu celo tramvaj turiste.

Carnarvon izgleda bolj revno mesto, je pa okolica bogata z bananami, mangom in drugim tropskim sadjem in zelenjavo. Okoli 100 Km od Carnarvorna smo prekoraèili Tropic of Capricorna, to se pravi, da smo vstopili v tropski pas. Tu izgleda vse pusto, takšen je tudi vhod v Coral Bay, ki je turistièno naselje. Gredoè na plaèo pa èloveku kar obraz zaèari od veselja ob vsej lepoti, ki se tam prikaèe. Prvo preseneèenje je, da je morje zelo mirno, ker je zavarovano z jadrnim pasom (naravni Reef) okrog 4 Km od obale, zato so tukaj nastali koralni. Ni potrebno plavati veè kot 20 metrov in èe si tako vesel, da bi kar tam ostal. Na dnu vidiš krasne, raznobarne koralne, okrog tebe pa plava 'cel bataljon' raznobarnih rib, kot da si v raj. To je edini predel v Avstraliji, da so koralni do obale. V Queenslandu (Barrier Reef) so daleè stran od obale.

Drugi dan pa smo šli še s èolnom, ki ima stekleno

dno in smo te lepe koralne obèudovali in uèivali vsako sekundo. To je èudovita naravna lepota, ki jo je teko opisati. Ob odhodu smo se vsi strinjali, da je to kraj, kamor moramo zopet priti za dlje èasa.

Obèudovali smo še eno zanimivost pušèave, 'Pinnacles Desert', kjer je tisoèe kamnov, do tri metre visokih in izgledajo, kot, da rastejo iz peska. Posebnost stvarstva, ki nam bo ostala v spominu.

Od Perthja je oddaljen ta kraj 250 Km.

Upam, da bom v bodoèe lahko obèudoval še ostale naravne lepote te deèele, ki jih ni malo.

Samo 132 Km severno od Perthja po Great Northern Highway leèi eden najbolj pomembnih zgodovinskih krajev v Avstraliji – New Norcia. Osnova jo je Don Roberto Salvado (Španec), leta 1848. Bil je benediktinski škof. Tiste èase je bilo zelo teko graditi, ker so morali ves gradbeni material voziti s konji in vozovi. Poèasi pa so zgradili samostan, šola za fante, šola za dekleta in leta 1926 še stanovanje za starše, ki so obiskali svoje otroke (sedaj je ta zgradba preurejena v krasen hotel) in vse ostale zgradbe. Danes je tukaj dom 16 benediktinskih patrov. Starodavna vrata so odprta za vse in obiskovalci so dobrodošli v svetu oliv, cerkvenih zvonov in skrivnostnih dvorišè. Arhitektura, ki ima španski vpliv, dominira v avstralskem okolju. Vse zgradbe in cela vas so klasificirane pod National Trust - narodna dedišèina.

Veèina stavb so znotraj bogato opremljene z vrednimi slikami in umetnostmi. Najboljši španski in italijanski slikarji in drugi umetniki te dobe so prihajali in delali tam. Tudi vse pohištvo je dragoceno.

V muzeju (je majhna vstopnina), imajo slike teh slikarjev in vso zgodovino New Norcia, kako so patri vodili kmetijo, šolo in kako je bil to kraj izobraèevanja in kulture. Na leto obièe ta muzej 300.000 ljudi. Dvakrat dnevno je tudi tura, ki traja dve uri in prikaèe vse zanimivosti kraja. Stane 12 dolarjev.

Zraven muzeja je tudi trgovina, kjer prodajajo spominke, darila in domaèe izdelke, ki jih sami pridelajo: kruh, kolaèe, vino, olivno olje, med, vse vrste marmelad, razne umetnosti, glinene izdelke in knjige, ki opisujejo zgodovino tega kraja.

Èe èelite tam prenoèiti, vas nastanijo v Monastery Guesthouse. Stanovanja so zelo èista in opremljena z vsem potrebnim. èe takoj na zaèetku razloèijo, da so leta nazaj sprejemali

Jutranje sonce je obsijalo cerkev v New Norcia.

na stanovanje in hrano ljudi zastonj, kar je še vedno pravilo. Zaradi velikih stroškov •al tega ne zmorejo veè, zato je 50 dolarjev na dan za hrano in stanovanje po osebi. Èe nekdo ne zmore plaèati cene, ga še vedno sprejmejo, drugi pa pustijo prostovoljne prispevke v kuvertici pri vhodu. Èe se •eli kdo pridru•iti patrom pri molitvah, je dobrodošel, enako, èe ostane dalj èasa tam, lahko pomaga na vrtu.

Tu je kot naroèeno za poèitnice ali duhovne vaje. Je miren kraj, èeprav je mnogo turistov. Patri radi pomagajo in svetujejo ljudem v stiskah, dru•inskih in drugih te•avah...

Patri imajo svoj urnik kot pri vojakih. Vstanejo •e ob peti uri zjutraj, imajo sveto mašo ob 7.30 in tri molitve, ki trajajo 20 minut vsaka. Poleg tega ima vsak pater svoje zadol•itve, delo in opravila. Pri sveti maši in molitvah lahko vsakdo prisostvuje.

Starejši pater, ki je še edini Španec, še vedno sam organizira pridelavo oliv in olivnega olja, èe tudi ne more veè hoditi.

Kosilo in veèerja so ob doloèeni uri. Hrana je dobro pripravljena in okusna. Posodo pa mora vsakdo sam odnesti v kuhinjo. Zajtrk pa si vsak sam postre•e. Pri kosilu in veèerji se ljudje spoznajo med sabo. Tako smo se mi spoznali z ljudmi iz Geelonga, Francije, Singapurja...Prenoèišèa so vedno zasedena, zato je treba rezervirati 4 tedne v naprej. Avstralci so vodstvo tega kraja prevzeli pred 50 leti.

Bili smo na turi, pri molitvah in najbolj so mi ostali v spominu štiri oltarji: v cerkvi, dva v šolah in eden v samostanu. To so oltarji, ki so jih umetniki

izrezali iz trdega lesa in so prekrasni za videti. Oltar v samostanu pa ima posebne izrezljane angelèke, ki so razlièni od drugih in so edini v Avstraliji.

New Norcia je bila vedno samostojna in neodvisna. Da so mogli vse to zgraditi, so morali prodati nekaj zemlje, skoraj polovico. Stroške pa so vedno krili s kmetijo. Poleg kmetije imajo tudi pekarnice v New Norcia in Perthu.

Ta kraj se lahko obišeè tudi z avtobusom. Vse informacije lahko dobite pri Westrail Bus, Greyhound (Pioneer), za rezervacijo prenoèišèa v Guesthouse: 08 9654 8002, za hotel (hrana posebej): 08 9654 8034

(zelo lep hotel).

Potovanje severno od Perth je najbolj priporoèljivo v pomladi, ker so poleti cikloni (redki), v jeseni in zimi pa de• preplavi cesto (tudi redko).

Ko premišlujem o tem potovanju in o teh krajih, o vsem, kar sem do•ivel, se mi poraja vprašanje: ali ne bi bilo bolje, da bi se veè ljudi o problemih in te•avah, ki jih pestijo, posvetovalo s patrom ali duhovnikom, kot pa s psihologi in psihiatri?

Zdi se mi, da bi bilo manj samomorov, mamil in depresije na tem svetu. Na to vprašanje pa morajo odgovoriti strokovnjaki, ne pa laiki, kot sem jaz. Postavil sem to vprašanje, da bi spro•il debato o tem. V èasopisih pišejo in na TV predvajajo samo o psihologih in psihiatrih, ne pa o Cerkvi, kako lahko pomaga.

Ivan Trebše

Vaši darovi

ZA BERNARDOV SKLAD: \$90: Marijana Frank. **\$70:** T. Cresi. **\$50:** Jo•e Zorc, Marjan Peric. **\$40:** Zvonimir Hribar. **\$30:** Max Vuk. **\$20:** N.N., E Bizjak, Marija Prelc, Pavla Marinovich, Alojz Kastelic. **\$10:** Zdenka in Valentin Zupanèiè, M. ropret, Krista Mautner, J. Pauliè. **\$5:** Jo•e Barat, Elvira Èuk, Anton Brumen, Ivan Zelko, Franc Kri•man. **ZA LAÈNE: \$30 in \$20: ZA P. PEPIJA:** Pavla Marinovich.

Hvala vsem darovalcem za Vašo dobroto.

Slovenka v Lightning Ridgeu

• ivim v Lightning Ridgeu, osemsto kilometrov od vsepovsod, se pravi od Canberre, Brisbana in Sydneya. Tu je dom èrnih opalov in dom ljudi iz sedeminpetdesetih de•el. Ko se najde veèje nahajališèe opala, nas je do dvajset tisoè, ko pa ni opala, pade prebivalstvo na štiri tisoè. Polovica ljudi •ivi v kampih na opalnih poljih, polovica pa v mestu.

Dudley Dennis, moj nepismeni Aboriginski prijatelj, mi je enkrat rekel: "Oblast ti lahko da vse pravice in denar, toda, èe te ljudje, s katerimi •iviš, ne marajo in ne rabijo in ti ne zaupajo, nimaš niè."

Dudley je seveda govoril o Aboriginih, toda zdi se mi, da to velja za vse ljudi. Imela sem sreò, da sem delala in •ivela z ljudmi, ki so me imeli radi in ki so me rabili in mi zaupali.

Neangleško govoreèi priseljenci nismo bili posebno samozavestni, ko smo pribe•ali v Avstralijo, karkoli je •e bilo narobe v domovini. Kar je ostalo od naše samozavesti, je izhlapelo, ko smo ob prihodu v Avstralijo postali nepismeni in zato prepoznavni samo po svojem fiziènem delu.

Doma smo se nauèili abecedo in zdru•ili èrke v besede, da smo brali in pisali •e v prvem letu šole. Èrkovanje ni bilo niti predmet uèenja.

V Avstraliji to ni bilo "all right." ALL RIGHT ima pet glasov in osem èrk. Pisati moraš skrivnostne èrke, ki jih niti ne slišiš. Pravila nimajo nobene logike, toda pravila so pravila. Vèasih smo premišljevali, èe niso Avstralci napravili ta pravila, da bi priseljence zmedli ali kaznovali.

Avstralci so se èudili, kako hitro smo nepismeni Novi Avstralci uspeli. Tudi naši otroci so uspeli v šoli, kljub temu, da so s starši govorili tuj jezik. Niso se mogli zanašati na poznanstva in sorodnike na visokih polo•ajih, zavedali so se, da se lahko zanašajo le nase. Prve sorodnike so sreèali šele, ko so šli "OVERSEAS."

Sèasoma so celo nekateri Avstralci potovali v prekomorske de•ele in opazili, da tujci tam zvenijo manj tuje. Spoznali so, da "OVERSEAS" in tuji jeziki niso samo domišljija novih Avstralcev.

Evropejska in azijska hrana je postala del avstralske kuhinje. Vsi poznajo kranjske klobase.

Veèino priseljencev upa, da si bo v Avstraliji ustvarila domovino, podobno tisti, v kateri so odrasli. S seboj smo prinesli narodne noše, sadike, semena in spomine na èašèenja in slavljenja.

Dom je, kjer je srce in za srce ni meja. Sanjamo o vraèanju

domov, toda doma imamo domoto•je po Avstraliji. Sprejeli smo avstralski pregovor: Slašèico lahko poješ ali pa imaš.

Slovenija je v Lightning Ridgeu na dobrem glasu. Sedem Slovencev imamo, jaz sem edina Slovenka.

Slovinci od vsepovsod pridejo k nam, da nam ni dolgèas. Zime so tu èudovito sonène in veliko naših pride na kopanje v vroèih toplicah. Franc in Slavka iz Gelonga ostaneta pri nas šest mesecev, ker jima je tu bolj toplo. Meni je seveda tudi toplo pri srcu, ko se sprehajamo po spominih iz otroških let. Slavka je iz sosednje Bušèee vasi, Franc pa je doma pri Bre•icah.

Edinstvene •ivljenjske izkušnje drugih Slovencev so zame neskonèni vir odkritij, pestre posebnosti mi bogatijo •ivljenje. Raztreseni smo po celem Bo•jem svetu; kot ro•e iz enega lonca dišimo po razliènem okolju, kjer cvetimo. Z leti se je ta barvita razliènost med nami skristalizirala in eden drugega poznamo posebno po teh razliènostih.

Vèasih smo Slovenci ostro kritièni do sebe in svojih. Tarnajo celo, da na naše ljudi nimajo biti kaj ponosni. Jaz sem ponosna na vse Slovence. Hvala Bogu, v tekmi skozi ovire smo zmagali. In ovir ni bilo malo ne v Sloveniji in ne v Avstraliji. Veè ali manj smo se konèno nauèili angleško delati, misliti, pisati, brati in govoriti. Kako bi šele uspeli v tej novi domovini, èe bi vse to znali, ko smo prišli sem?

Slovinci išèemo eden drugega, kamorkoli gremo. Posebno izseljenci. V kanadskem pragozdu sem sreèala mo•a, ki je vzkliknil po slovensko: Glej jo no, skoraj te ne bi prepoznal. Zamenjal me je za neko drugo Slovenko, vendar sva oba bila vesela, da sva Slovenca. V Filadelfiji sem iskala daljne sorodnike pa sem sreèala Klunove in smo postali prijatelji. V Clevelandu sem pela stare slovenske pesmi s Slovenci, ki nikdar niso videli Slovenije. V Beverly Hills nas je povabila domov vnukinja Slovenke, ker si je •elela videti ljudi, ki so del njenega naroda.

Štefan Godec iz Argentine mi je rekel ob prvem obisku Slovenije: Poèasi dojemam vse tiste pripovedi, ki sta mi jih oèe in mati s tako vnemo in ljubeznijo posredovala, skratka, poèasi mi prehaja v kri in srce zemljepis Slovenije, ki sem ga nosila le v mo•ganih.

Poèutim se kot zadnji košèek sestavljanke.

Luka Debevc iz Argentine je ob prvem obisku Slovenije napisal:

»Drevo se v meni razraste
in oèe in mati in sestra in bratje
prisotni so v meni vsi hkrati.«

Tudi v Avstraliji se radi vraèamo k svojim, èeprav
so poti dolge.

Ravno smo se vrnili z obiska pri Majdi in Francu
na Bribie Islandu. Èutimo se duševno bolj bogati.

Franc in Majda veliko potujeta. Gledali smo film
o njihovi zadnji poti po Kitajski. Franc v èisti
slovenšèini skrbno in dosledno poroèa o ljudeh in
znamenitostih. Glasba v ozadju je izbrana in
primerna ljudem in dogajanju na filmu.

Majda je vedno aktivna. Pravi Franc, da je •ena
toplo ognjišèe, kamor se vraèa dru•ina in prijatelji.
V Majdini kuhinji vedno diši po dobrotah, njen vrt je
poln cvetja, njihov dom je poln umetnin in spominov.
Èuti se skrb za ljudi in okolje. Èuti se spoštovanje
•ivljenja.

K Tonèki in Stanetu na Zlati obali se vraèamo
vsaj enkrat na leto. Sreèali smo se ob prihodu v
Avstralijo in si delili vesele in •alostne, revne in
bogate dni. Zdaj se vraèamo nazaj v spominih in
nikdar nam ne zmanjka besed. Tonèka in Stane
sta znana kot izredno širokosrèna in prijetna
gostitelja. Tonèka mi je nalo•ila poln avto sadik iz
svojega vrta. Ko zalivam ro•e v mojem vrtu se
spominjam ljudi, ki so mi jih podarili.

Glavno, kar mi nudijo slovenski prijatelji je
seveda obèutek sreèe, da pripadamo istim
koreninam, da smo in, da smo naši, pa èeprav
razlièni.

Ko sem v Canberri, se rada posvetim otrokom in
vnukom zato, je malo èasa za sreèanja s prijatelji.
Slavica in Marjan vseeno prideta in klepetamo, ko
se otroci igrajo. Ada, Marija, Cvetko, Slavko in drugi
so prišli v Lightning Ridge, da smo osve•ili
prijateljstvo in spomine. To je moja Slovenija.

Pravi Ada: »Veliko je bilo hudega in lepega, ko
smo šli skupaj skozi •ivljenje.« Ponosna sem na
naše uspehe, posebno na uspehe mojega mo•a,
ki je tako dobro skrbel za dru•ino.

Tudi jaz sem ponosna na svojo dru•ino, na
prijatelje in na vse Slovence. Pridni, pošteni,
sposobni in veseli ljudje smo. Pravijo Avstralci:
»Give yourself a pat on the back.«

V vsem svojem bistvu sem Slovenka. Èe nisem
Slovenka, sem niè.

Cilka •agar
P/O Box 175
Lightning Ridge NSW 2834
Phone/Fax 02 6829 0633
E-mail: Cilka@bigpond.com

Spomin Ane Marije na oèeta

Kar nekaj èasa smo se vozili z avtom, ko nas je konèno cesta pripeljala v tisto lepo dolino. Niè se ni spremenila od
takrat, ko sem jo nazadnje videla, pred skoraj 30 leti.

Tam pod hribom sem zagledala oèetovo vas.

Prosila sem, da ustavijo avto. "Rada bi šla peš do vasi."

Bilo je lepo poletno jutro. Sonèni •arki so se razlivali po zelenem travniku. Na drugi strani je v vetru valovalo veliko polje
•ita. Drobne kapljice rose so poèasi polzele po zelenih listih in padale na zemljo, kjer so se izgubile, druge pa so se svetile v
jutranjem soncu kot diamanti.

Poèasi sem hodila proti vasi in u•ivala v naravi in vsem, kar me je obdajalo. Razmišljala sem o mojem oèetu in
njegovem •ivljenju, ki se mu je razvijalo v teh krajih polnih sonca, vèasih de•ja, mraza ali snega. Toplo sonce in lepo modro
nebo me je spremljalo do oèetove rojstne hiše. Ogledala sem si vse. Hišo, hlev, kmetijo. Vse je bilo zanimivo. Rada sem
poslušala strica, ki je rad pripovedoval •ivljenjsko zgodbo mojega •e pokojnega oèeta.

Noè je prišla in prišel je èas poèitka. Spala sem v isti sobi, kjer se je rodil oèe. Stene so bile na novo prepleskane. Kri•
je visel nad posteljo, slika mojih nonotov je visela na drugi strani. Stara omara me je nekako •alostno gledala...spomnila
sem se oèetovega pripovedovanja, kako so se skrivali v omaro še kot otroci.

Svetloba lune je prišla skozi okno v sobo, vinska trta, katera je branila sobo pred soncem èez dan, je sedaj v noèi
razlivala èudne sence po stenah. Le•ala sem na ogromni veliki postelji in mir noèi mi je

S praznovanja očetovskega dne v Kew: Najmlajši oče Andrej Fistrič, najstarejši oče Tone Brne, stari oče z največ vnuki Lojze Jerič.

hrepenenja. Tako je minilo skoraj 40 let predno se je vrnil v njegovo ljubljeno Slovenijo. Bil je delaven in skrben oče in imel nas je rad. Učival je družbo prijateljev znancev in rad se je šalil in pripovedoval vice. Danes na očetov dan so spomini še posebno živi v naših srcih in to so tisti spomini, ki nam polnijo veliko praznino.

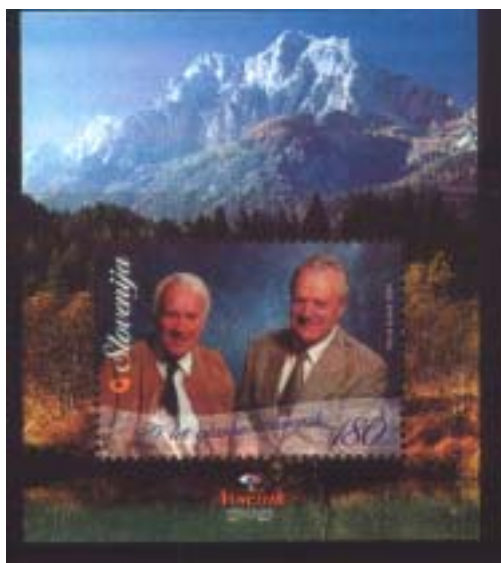
Ana Marija Cek

pomagal razmišljati o mojem tati. V družini nas je bilo šest otrok, naš tata je bil drugi. Ko je odrasel, so bili teški časi. Preživeli so lakoto, vojno, zapore, trpljenja in gorja še in še.

“Čeprav nismo imeli nič, imeli smo ljubezen eden do drugega in vera nas je držala skupaj ter nam dajala moči za naprej...” je dostikrat dejal. “Kot otrok je šel delat na druge kmetije za kos kruha.

Leta so minila in prišla je prilika za boljše življenje. Ampak ta prilika je imela svojo ceno, moral je zapustiti starše, brate, sestre, dom, prijatelje, domovino in oditi daleč v daljni svet... In tako ga je pot odpeljala v Južno Ameriko in nato v Avstralijo. “Grem samo za par let, da bom kaj zaslužil”, je dejal. Ko je zapustil dom, čepi so bili prazni ali srce je bilo polno upanja, sanj in

Znamke

Vilko in Slavko Avsenik, 50 let glasbe. Skupaj sta postavila temelje povsem novi, izvorni obliki narodne glasbe.

